

alguna vegada que vengui de CORTEX, -ÏCIS (crec que ja ho va dir N'Alcover i jo mateix vaig repetir-ho en les monografies de l'*Onomasticon*); és la paraula llatina que se li assembla més, el seu significat és escorça o pela d'arbre i en particular de l'alzina surera. D'aquí prové en primer lloc, el català *escorça* i el verb *escorxar*, i d'altra banda, diversos mots andalusos i portuguesos de productes trets de l'escorça surera, com *alcorque* 'avarca de suro'; d'aquí aquest nom del suro es va exportar als països germànics, donant-hi *cork* en anglès, i *kork* en alemany. El nom faria al·lusió al suro que es pugui extreure de boscos de la rodalia. Val a dir que l'alzina surera és poc abundosa a Mallorca, i si bé les muntanyes de Lluc (nom popular d'*Escorca*) són plenes d'alzines, ja no es pot dir tant del Puig d'*Escorca* de Lluçmajor, si bé el terreny també s'hi prestaria. ¿Seria, doncs, el nom d'*Escorca* un altre representant mossàrab del llatí CORTICEM 'suro'?

Hi ha dificultats fonètiques: la terminació -CE hauria de donar en mossàrab *-txe*; per explicar bé la *k* final d'*Escorca* caldria una terminació CA O CU. ¿Seria potser una combinació de genitiu plural ALTUM CORTICUM 'l'alt dels suros'? No fóra impossible arribar des d'aquí fins a la forma **ascorca*, tenint en compte la transmissió per l'àrab, passariem per **arcorca* i, amb dissimilació, **ascorca*. Són diversos supòsits que formen un conjunt ben complicat. Reconeguem que com a màxim es pot donar com una possibilitat dubtosa. Advertint tanmateix que si partíssim de QUERCUS, no hi guanyariem res sinó que hi perdríem, no sols per la *e* de QUERCUS, sinó perquè en romànic en general apareix substituït per una forma vulgar CERCUS, i per tant el resultat mossàrab hauria estat *txerco*. Doncs, potser pre-romà?

Molt més convincent em sembla identificar amb la paraula del romànic primitiu SKULKA 'lloc de guaita, d'atalaia'. Mot que va passar a diverses llengües germàniques antigues i a algunes llengües romàniques d'Espanya i França (vid. l'article «esculcar» del DCEC i del DECat). D'aquí ve el germànic SKULKAN, del qual provenen l'anglès *skulk* 'mirar de reüll', 'atalaiar' i el derivat català *escorcollar*. Mot que ha passat també al toscà antic *scolca*, i al sard antic *iskolka* (segle XIV), documentat des de Sàsser fins a *Escolca*, poblet 60 km. N. de Càller (MLWAGNER, *D. Etim. Sdo.*, I, 659).

El mateix fet de la repetició, en tres o quatre termes mallorquins ben separats, ja demostra que havia de ser un mot viu i funcional en el romànic dels mossàrabs, més que més estant en plural les *Escorques* de *Mancor*, amb diverses petites construccions, possible continuació de les talaies.

El Puig d'*Escorca* de Lluçmajor és una òptima talaia per a vigilància de la costa i de la mar gran; i a la de Lluc podria ésser la vigilància, des de sa Miranda, de possibles atacants a través del torrent de Pareis i els serrats paral·lels. Sa Miranda està dins l'alqueria d'*Escorca* i domina tot es Bargar, s'Entreforc, torrents de Lluc i des Gorg Blau i un poc la part d'es Cosconar. Les *Escorques* de *Mancor* són dalt d'una serreta considerable, domi-